

LBRIS

We know
books

**C.L.
MILLER**

**Crimă
ÎN LUMEA
ANTICARILOR**

Traducere din limba engleză și note
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

PROLOG

Dacă Arthur Crockleford ar fi fost un negustor de antichități oarecare, probabil că întâmplările din noaptea aceasta n-ar fi avut loc niciodată.

Arthur se aplecă peste birou să facă ultimele pregătiri. Tocmai terminase de lipit ultima fotografie în jurnalul său, când auzi zgomot de cauciucuri pe pietrișul din spatele anticariatului. Verifică ora aruncând o privire la ceasul cu pendulă în stil georgian. Ținea la el enorm, deoarece era unul dintre primele obiecte de colecție pe care le cumpărase, de la un negustor de pe Portobello Road. Limbile de bronz indicau ora unu și douăzeci și opt de minute dimineața.

Ușa din spate se deschise, lăsând să intre un val de aer rece pe coridorul lung, luminat doar de veioza de pe birou. Unda îi făcu părul de pe ceafă să se ridice.

„Au ajuns“, își zise.

Străbătut de un frison, marcă un punct final cu stiloul în jurnal. Ceasul bătu de unu și jumătate.

„E timpul.“

Arthur se ridică și porni cu pași repezi spre scările care duceau la apartamentul lui, aflat deasupra magazinului. Sări peste treptele despre care știa că scârțâiau, încercând să facă cât mai puțin zgomot.

Rana veche de la genunchi începu să-l doară.

Se opri în capul scării, cu ochii în penumbra de la parter, întrebându-se care dintre ei venise. Toate luminile din apartament erau stinse. Întunericul îl înconjură din toate părțile.

Cercetă rapid camerele, asigurându-se că totul era în regulă.

Zgomotul de pași pe podeaua medievală îl făcu să se cutremure.

Decenii de-a rândul își iubise pățimaș viața secretă. Până la Cairo. Dacă ar fi ales altceva, dacă ar fi abandonat lumea interlopă, poate că noaptea aceasta ar fi putut fi evitată. Dar nu mai putea desface ceea ce făcuse, nu-i așa? Nu putea decât să sperie că, într-o bună zi, Freya avea să înțeleagă. Și că nu era prea târziu să pună lucrurile în ordine.

Coborî iar la parter, de data asta cu intenția de a se face auzit.

Examină obiectele din jur în lumina slabă a lămpii de pe birou. Fiecare avea o etichetă cu prețul, dar asta nu însemna că ar fi dorit să se despartă de ele. Vederea comorilor la care ținea atât de mult îi stârni revolta, deși era conștient că, în cele din urmă, ajunsese la o bătălie pe care nu putea decât s-o piardă. Își netezi părul aproape alb cu o mână, iar cu cealaltă își ajustă cravata. Dacă era să vină sfârșitul, cel puțin Carole avea să aprecieze că făcuse efortul de a muri cu stil.

- E cineva aici? strigă, sperând că o să-l audă vecinii.

Asta ar fi permis stabilirea mai precisă a orei decesului, în cazul în care ar fi fost necesar.

Se plasă lângă o masă rabatabilă din mahon, pe care erau expuse câteva dintre vasele lui preferate.

Poate că ar fi trebuit să declanșeze alarma. Poate că ar fi trebuit să țipe. Poate că ar fi trebuit să se repeadă la telefon și să cheme poliția. Partea întunecată a

negoțului cu antichități îl ajunsese însă din urmă. Își dădu seama că nu se putea ascunde la nesfârșit și că era prea bătrân ca să mai fugă.

„E rândul tău acum, Freya.“

O siluetă își făcu apariția în capătul coridorului întunecat. Arthur miji ochii. Nu putea distinge chipul omului, dar era limpede ce făcea: se asigura că avea mânușile bine trase pe mâini.

Pătrunse în magazin, la lumină.

- Așteptam pe altcineva, spusese Arthur.

1

„Toate vânătorile încep cu ceva care a fost pierdut... sau luat.“

Arthur Crockleford

FREYA

La Victoria and Albert Museum din Londra am mângâiat cu vârfurile degetelor o urmă de șrapnel de pe fațada clădirii. Văzuse multe zidul acela și, de când fusese construit, în 1909, supraviețuise tuturor vicisitudinilor. Nici războaiele, nici uraganele nu-l clintiseră din loc. Aș fi vrut să fiu la fel de puternică.

Plecasem de acasă devreme, înainte de sosirea agentului imobiliar, și fusesem nevoită să mă lupt cu aglomerația orei de vârf, schimbând autobuzele până la South Kensington. Așteptasem deschiderea muzeului într-o cafenea din apropiere. V&A era ascunzătoarea mea favorită, refugiul meu.

Un bărbat zâmbitor îmi deschise ușa principală. Eram primul vizitator. Turiștii probabil că nu-și terminaseră încă micul-dejun.

Mă lovi imediat mirosul familiar al produselor de lustruire, urmat de ecoul pașilor pe dalele holului masiv.

Am zâmbit, aproape uitând de pancarta pe care scria „De vânzare“ atârnată de poarta casei mele.

De când se mutase în altă parte, cu nouă ani în urmă, fostul meu soț, James, insistase permanent să vindem. În opinia lui, nu meritam să locuiesc într-o casă victoriană mare, așezată într-un cartier scump. Fusese totuși de acord să aștepte până când fiica noastră, Jade, care locuia cu mine, avea să împlinească optsprezece ani. Acum, ea plecase la studii în America, iar eu nu mai puteam face mare lucru ca să împiedic vânzarea. Nu-mi permiteam să plătesc ratele la creditul imobiliar fără pensia alimentară. Jade nu mai era un copil.

Am ajuns la începutul Galeriei Britanice, de la primul etaj, aproape pe pilot automat. Am trecut pe lângă uriașul Great Bed of Ware, un pat în care ar încăpea două familii, atât de celebru încât apare menționat de Shakespeare în *A douăsprezecea noapte*. Puțin mai în față, în dreapta mea, se afla un corp de bibliotecă, la fel ca acela deținut odinioară de Samuel Pepys. Apoi am urcat scara de piatră către etajul al treilea, care adăpostește mobilierul Chippendale. Am părăsit de peste douăzeci de ani lumea anticarilor, dar asta nu înseamnă că nu apreciez un jilț meșteșugit sau o oglindă frumos înrămată.

Știam pe dinafară toate obiectele din colecția Chippendale, așadar mi-am dat ușor seama că ceva părea în neregulă cu patul Chippendale Garrick (numit după celebrul fabricant de altădată, David Garrick). M-am aplecat deasupra lui și am cercetat cu atenție fiecare centimetru pătrat de stofă, până când am descoperit problema. Cuvertura era puțin boțită. Cineva se așezase pe pat, ca să vadă cât este de confortabil. Am ridicat privirea în căutarea unui paznic, fierbând în sinea mea de indignare.

Telefonul începu să sune cu tonul alocat mătușii Carole. Jade mi-l programase așa înainte să plece la Los Angeles, și n-am mai reușit să-l schimb. Am scos aparatul și l-am făcut să tacă. Îmi doream cu disperare să aud vocea mătușii mele, dar acum nu era momentul. Mă uitam în jur prin sala pustie, căutând un paznic, când începu să sune din nou. Îmi vibra insistent în buzunar. Ar fi trebuit să știu că mătușa Carole nu renunța ușor. Suna până răspundeam.

- Carole, am șuierat, îmi pare rău, sunt la...

- Freya, draga mea, mă întrerupse ea dramatic, astăzi e?

- Da. Au pus o pancartă de dimineață.

- James e un nenorocit. Încerca să pară furioasă, dar vocea ei suna fals, ca atunci când se prefăcea. Poate că e momentul s-o lași baltă, să-ți cauți calea, să încerci o aventură, undeva...

- Nu mă mut, i-am răspuns încercând să nu las să-mi transpară nervozitatea. Nu vreau să-i dau satisfacție.

- Da, desigur, suspină Carole, dar, draga mea... aș avea nevoie să treci pe la mine puțin.

- De ce? Nu-i stătea în fire să mă invite acasă. Nu mai pusesem piciorul în cartierul Little Meddington de ani de zile. Ce s-a întâmplat?

- Păi...

- Carole, ești bine?

Stomacul mi se strânse și pulsul mi se acceleră. Nu era genul care să-și aleagă îndelung cuvintele.

Trase adânc aer în piept.

- S-a întâmplat ceva grav... cu Arthur... este așa de...

- Arthur?

Calmul pe care mi-l găsisem momentan se evaporase. De ce îmi aducea aminte de omul acela, când știa prin ce mă făcuse să trec cu ani în urmă, la Cairo? Știa

că nu suportam nici măcar să-i aud numele, cu atât mai puțin să discut despre problemele pe care le-ar fi putut avea. Am pornit înapoi spre scări. Această discuție nu putea continua într-un muzeu.

- Mi-au spus că a căzut pe scările acelea vechi, pe întuneric, și că a suferit un atac de cord, dar nu e doar asta. M-am dus să văd ce face pentru că mi-a telefonat sâmbătă seara și nu părea în largul lui. Când am ajuns acolo...

Vocea i se frânse.

- Carole? Am înțepenit pe scări. Este...

Nu puteam pronunța cuvântul „mort“ la muzeu, dar știam în sufletul meu ce voia să-mi transmită mătușa.

Murise?

Prima mea reacție, de neașteptată ușurare, fu înlocuită imediat de un sentiment amar de rușine. Nu-mi plăcea câtuși de puțin de Arthur, dar era cel mai bun prieten al lui Carole, ca un membru de familie. Iar odată, cu mult timp în urmă, fusese ca un bunic pentru mine.

- N-aș fi vrut să te sun tocmai azi, căci știu ce necazuri ai, dar eram în fața magazinului, iar avocatul acela nou s-a apropiat pe nesimțite și mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă, și cu tine, imediat.

Percepeam tensiunea din vocea lui Carole, dar nu înțelegeam ce voia să spună.

- Îmi pare tare rău, am reușit să îngaim. Își suflă zgomotos nasul, făcându-mă să mi-o imaginez cu lacrimi scurgându-i-se pe obraji. Nu cumva făcuse o fixație pentru avocatul acela pentru că nu reușea să proceseze dispariția lui Arthur? m-am întrebat. Trebuia să iau rapid o decizie. Bine, vin imediat să te ajut, am zis.

- O, minunat, îmi răspunse brusc înveselită, dându-mi de înțeles că asta viza de la început. Știu că tu și Arthur nu vă mai suportați de când... mă rog, să nu deschidem subiectul acum. Nu e momentul. Dar știu că dorea să fii aici.

Eu eram convinsă că nu-și dorea deloc asta, dar Carole avea nevoie de mine. Era singurul lucru care conta.

- Îmi fac bagajul și iau trenul care ajunge în gara Colchester după-amiază. Stau cu tine cât vrei. O să ne ocupăm împreună de avocat.

- Excelent. Trec să te iau, dacă-mi dai un mesaj înainte să ajungi.

- Nu. Mă descurc singură. O să iau un taxi, i-am răspuns rapid.

Carole era cel mai prost șofer din estul Angliei, iar vechiul ei Mercedes decapotabil abia încăpea pe drumurile înguste de țară. Se credea capabilă să conducă la orice viteză. Nu reușisem s-o conving de contrariu.

- Nici gând! E o zi superbă, perfectă pentru o tură cu decapotabila!

Cum puteam s-o refuz după cele întâmplate?

- Bine, dar ești absolut sigură că poți conduce?

Trebuia să-mi adaptez bagajul la această nouă provocare: geacă impermeabilă, eșarfă și o copie după asigurarea de viață.

- Sunt mai mult decât sigură. Pe curând!

După ce am închis, mi-au venit în minte amintiri nedorite cu Arthur. Am încercat să le amuțesc gândindu-mă să sar într-un taxi și să mă reped acasă ca să-mi fac valiza, dar în van.

Eram o orfană de doisprezece ani, cu o arsură gravă la palma dreaptă, după ce încercasem să deschid ușa cuprinsă de flăcări de la dormitorul părinților mei,

când Carole m-a luat în grija ei. Copiii de la școala unde mă înscrișese se holbau la mâna mea și nu voiau să se împrietenească cu nou-venita. Îmi venea greu să le răspund la întrebările indiscrete. Toată lumea voia să afle cum de supraviețuisem incendiului. Eu nu știam decât că eram sfârâmată și diferită. La scurt timp, am încetat complet să vorbesc.

Carole m-a prezentat lui Arthur Crockleford, prietenul ei cel mai bun, în anticariatul acestuia, unde l-am găsit lustruind un sfeșnic de argint. La vreo cincizeci de ani, de înălțime medie, avea părul aranjat cu grijă într-o parte și purta un costum albastru-deschis. Mi-a zâmbit cu căldură, iar privirea lui emana bunătate.

-Încântat de cunoștință. Carole mi-a spus că ai ochi buni pentru detalii.

A ridicat sfeșnicul în lumină și i-am indicat imediat partea înnegrită pe care cârpa lui o ratase.

Arthur a țâțâit admirativ din buze și și-a văzut de treabă. S-a interesat cu ce se ocupa tatăl meu la British Museum și a dorit să afle mai multe despre talentul de restaurator al mamei mele. Absența răspunsurilor din partea mea nu l-a deconcertat câtuși de puțin. Pur și simplu continua să facă conversație, în timp ce eu mă bucuram de căldura prezenței sale. Arthur m-a ajutat să mă concentrez asupra vieții lor, în locul morții. Pentru asta l-am îndrăgit aproape instantaneu.

Carole își făcea griji pentru mușenia în care mă în-cuiasem, dar Arthur avea un plan.

La șase luni de la decesul părinților mei, într-o sâmbătă după-amiază, ne-a invitat în magazinul lui ca să-mi arate un platou antic de porțelan care fusese reparat prin *kintsugi* – arta japoneză de a asambla vasele sparte lipind bucățile cu aur. Am parcurs cu degetul liniile strălucitoare și, fără voia mea, m-am trezit vorbind.

-E... superb, am șoptit.

Aveam o voce aspră și slabă, dar Carole m-a luat în brațe de bucurie când m-a auzit.

-Acest platou este diferit de cel care era înainte, dar la fel de valoros, îmi explică Arthur. Cei mai mulți dintre noi am fost făcuți bucăți, într-un fel sau altul. Nu trebuie să ne rușinăm de cicatricile pe care le purtăm, căci ele ne fac ceea ce suntem. Aceste cioburi au fost lipite împreună cu aur adevărat.

În magazin, cu platoul acela în mâini, am simțit cum mi se ridică o greutate de pe piept.

-Cine l-a spart? De ce? am întrebat.

Arthur se mulțumi să ridice din umeri și puse obiectul la loc în vitrină.

-Vreau să știu cum s-a spart, am stăruit.

-Nu asta e partea cea mai importantă a poveștii.

-Este pentru mine. Trebuie să știu.

-Bine, zâmbi anticarul. Cu mult timp în urmă a aparținut unei familii a cărei casă a fost măturată de un tsunami, într-o noapte. Un singur fiu a supraviețuit. Când s-a întors, a găsit pe terenul unde se aflase altădată casa lui doar cioburile acestui platou, spuse Arthur ciocănind ușor cu degetul în geamul vitrinei care adăpostea acum obiectul. L-a reparat, l-a pus în sacul de voiaj și a ridicat ancora în căutarea aventurii, peste mări și țări.

Îmi apăsasem nasul de vitrină. Îmi dădeam seama cât de zdrobit se simțise băiatul acela și-l admiram pentru modul în care lipise la loc platoul și începuse o viață nouă. Arthur îmi dăduse speranță, îmi arătase că până și cioburile unui vas spart puteau străluci misterios, îndemnând la explorare. În ziua aceea am început să înțeleg că fiecare obiect are o istorie care așteaptă să fie descoperită.